

hvorbidt der paa en eller anden Maade kunde raades Bod derpaa. Dette kan jo ske ad to Veje. Den ene er at bestemme, at der ikke fra Staten overføres mere af Bygningsafgiften end indtil et vist Beløb. Nu er det Beløb, der foreslaas overført fra Staten til Kjøbenhavns Kommune, 998,000 Kr., tror jeg. Dersom man nu lader det blive staaende ved 1 Million, og figer, at hvad der overføres det vedblivende skulde blive i Statskassen, vilde man have opnaaet Balance. Der er imidlertid en anden Vej, og det tror jeg vilde have visse Fordele, idet det nemlig utvivlsomt vilde være en Fordel, at Bygningsafgiften opkræves af Kommunerne, som ere interesserede i at faa Udbytte af denne Skat og altsaa paage, at den ogsaa bliver bragt i Anvendelse, at altsaa ogsaa Tilvæksten tilkommer de paagældende Kommuner. Jeg vilde derfor henstille som en anden Vej til Udhjælpning, om der ikke kunde være al rimelig Grund til at tilføje en Bestemmelse om, at naar Bygningsafgiften dels for Kjøbenhavn, dels for Købstæderne og dels for Landet overføres et vist nærmere bestemt Beløb, saa skulde der ske en tilsvarende yderligere Afstrivning i Gammelstatten. Det er ikke mere, end hvad der maatte anses for rimeligt og billigt, om saa fikte, idet der som sagt allerede i dette Øjeblik ved Fordelingen af de overførte Statter er en Favør for Kjøbenhavn, som udgør $3\frac{1}{2}$ pCt. Man vil dertil sige: Ja, men Ubilligheden i modsat Retning fremkommer derved, at Vederlaget for denne Skatteoverførelse kommer i Form af en Formue- og Indkomstskat, og af denne kommer særlig Kjøbenhavn til at bære sin Broderpart, idet den vil komme til at bære af Formue- og Indkomstskatten 28 pCt., medens Befolkningstallet kun udgør 15 pCt. Dette Argument vil imidlertid ethvert æret Medlem se gælder kun til Wandsbeck; Formue- og Indtægtskatten paalignes jo nemlig aldeles ikke efter noget Hensyn til Kommunegrænser eller til den ene eller den anden Del eller Art af Befolkningen. Den henvender sig kun til Statteobjekterne, ligegyldigt hvor de findes. Man ser jo dette klart nok derved, at Formue- og Indtægtskatten har sin Berettigelse i sig selv ganske uden noget Hensyn til, hvad der for øvrigt foregaar. Ogsaa dersom der ikke havde været Tale om en Overførelse af Statsstatterne fra Staten til Kommunerne, vilde Formue- og Indtægtskatten være lige motiveret for sig, fordi den hviler paa den Erkendelse, at større Urimelighed kan der dog vel ikke let findes i et Skattesystem, end at det fritager for Skat til Staten den umaadelige Skatteevne, der ligger i den mobile Formue, som hidtil har

været ganske fri. Alle ærede Medlemmer ville dog være enige i den Betragtning, at der findes ikke større Skatteevne end netop i den mobile Formue, og den har til Dato ikke betalt en eneste Øre i direkte Skat til Staten. At altsaa dette Forhold afhjælpes, og at man faar en Formue- og Indtægtskat, er motiveret i sig selv uden noget som helst Hensyn til Vederlag i Form af overdragne Statter til den ene eller den anden Kommune. Jeg udtaler dette for at gøre mit til i alt Fald at laa en forsvarlig Væl gennem den Betragtning, at der ved de her foreliggende Skatteforslag paa nogen Maade skulde være gaaet Kjøbenhavn eller Købstæderne for nær. Tværtimod, er der Ubillighed til Stede, gaar det i den stik modsatte Retning.

Naar jeg altsaa nu vender mig til Formue- og Indtægtskatten, som det jo er klart maa komme med som Kompensationskat, hvor det gælder om en Reform af den direkte Beskatning, saa kommer jo som det første Spørgsmaal Stattens Størrelse til at melde sig. Ogsaa der have vi Anledning til at hilse med Tilfredshed, at den højt-ærede Regering har gjort et resolut og vidt-rækkende Skridt. De Forslag og Love, vi hidindtil have haft, ere ikke gaaede saa vidt som det af Regeringen fremsatte. Indkomstskatten af 1870 drejede sig kun om et Beløb, paa 2 Mill. Kr., det vil sige et Beløb af 4 Mill. i alt, 2 Mill. Kr. aarlig i 2 Aar. Det Forslag, vi her i Folketinget vedtog i 1875 om en Formue- og Indtægtskat, lød kun paa 3 Millioner, og den Skat, som Toldkommissionens Mindretal har foreslaaet, lyder ligeledes paa 3 Millioner. Regeringens Forslag gaar jo et væsentligt Skridt videre og beregner et Udbytte af den foreslaaede Formue- og Indtægtskat til noget over 5 Millioner, hvilket ogsaa er fuldstændig rigtigt. Sige saa vist det er, at jeg er enig med det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen), i, at naar vi begynde paa en Indkomst- og Formueskat, maa den være moderat og ikke overdreven i sin Begyndelse, lige saa vist er det, at den kan blive saa lille, at dens Opkrævningsomkostninger blive forholdsvis aldeles urimeligt store. Det er jo nemlig klart nok, at Opkrævningsomkostningerne ere lige store, enten man opkræver 5, 10 eller 20 Millioner; det kommer ganske ud paa et, og derfor er det urimeligt at komme med en Skat, som er alt for lille. — Dette giver mig Anledning til en anden Henstilling, som jeg vil bede taget under nøje Overvejelse. Den samme Betragtning førte nemlig i 1870 til, at man ikke blev staaende ved særlige